TERVISHOID.

SUNDMÄÄRUSED.

Linnavolikogu poolt 30. jaanuaril 1922. a. vastuvõetud sundmäärus piirkondade üle, kus tööstusettevõtete asutamine Tartus on keelatud (RT nr. 39 — 1922), näeb ette, et keelupiirkonnas ei ole lubatud asutada ka keemiatööstus-ettevõtteid (v. § 1, p. 1), vahet tegemata, kas nad on kahjulikud ümbrusele või mitte. Ainete valmistusviisidelt osa keemiatööstusi on küll säärased, mis õhku ja vett rikuvad, kuid on olemas ka rida keemiatööstusi, milles ained tervishoiu-nõuete seisukohalt töötatakse ümber kahjutult. Maksev sundmäärus tähendatud vahet keemiatööstuste suhtes ei teinud, küll aga normeeris sama küsimuse teiste tööstusettevõtete kohta. Et keemiatööstus-ettevõtteid ühtlustada sel alal teiste ettevõtetega, Linnavolikogu otsustas täiendada selle sundmääruse § 1, p. 1 järgmise märkusega:

§ 1. 1) Märkus: Käesoleva paragrahvi p. 1 tähendatud keemiatööstus-ettevõtete alla loetakse neid keemiatööstus-ettevõtteid, mis õhku ja vett rikuvad.

Alkoholsete jookide müügiõigusega restoranide ja einelaudade ning õllekaupluste ruumide sisseseadmise, korra ja tervishoiuliste nõuete kohta käiva sundmääruse § 7, p. a. nõuab, et „köögil peab põrandapinda olema vähemalt 20 ruutmeetrit, kusjuures iga köögis töötava isiku jaoks peab õhuruumi olema vähemalt 15 kantmeetrit.“ Tähendatud suurus oli omal ajal võetud sundmäärusse tervishoiulistel kaalutlustel, et võimaldada köögis tarvilist puhtust pidada ja täita tervishoiulisi nõudeid. 7. apr. 1934 pöördus Tartu linna ja maa einelauapidajate ühing linnavalitsuse kaudu linnavolikogu poole palvega, lubada köögi põrandapinna alammääraks 15 ruutmeetrit.

Tervishoiu-osakonna andmete järgi on 5 restoranil köögid, mis oma suuruselt ei vasta nõuetele. Neist ühe restorani kööki on võimalik suurendada ilma suuremate raskusteta, kuid ülejäänud nelja restorani köögi suurendamine tekitab ehitustehnilisi raskusi. Need asetsevad Rae-

Tartu III, lk. 75